

ΡΟΜΑΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έντακόσια τρία,
δραίσι και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
'στην γήν ιδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρός έμέ
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ί σ τ ο χ έ ρ ι .

Όκτώ του Νοεμβρίου,
οιγή Βουλευτηρίου.

Πούντος όκτακόσια και δεκαεννιά
και μεταρρυθμίσεις δέυνον τόν ντυνιά.

Φασουλής και Περικλέτος ό καθένας γέτος σκέτος.

—'Επήγες 'στη Βασιλική με τάλλο, τό μπουκέτο :
έν είδες τήν 'Ορέστεια, βρε χάρχα Περικλέτος;
κι' έπίς μου δέν σου 'θάμωσαν τάλλοίθωρά σου μάτζα
τόν περιφρών 'Ατρείδων έκείνα τά παλάτζα;
είδες τόν 'Αγαμέμνονα, μά και τήν Κλυταιμνήστρα,
Βασίλισσα τσακίστρα,
πού σάν τραγί τόν έσφαζε τόν Όμορφό της άνδρα;
είδες και τήν προφήτιδα, τήν δόλιχη τήν Κασάνδρα,
πού δέν τήν 'πίστευε κανείς;
άμμ' είδες και τας 'Ερινύς
με άρδες είς τά χέρια των και σίδηα 'στό κεφάλι;
Π.—Μά δέν μου λές, βρε Φασουλή, τόν είδες και τόν Ράλλη;

—Τόν είδα τόν Πρωθυπουργό 'στόν κόμον τόν παικίλο,
κι' ό Κόντες παρευρίετο πλήσιον τού Ρωμανού,
μάς μέσ 'στους άλλους δέν μου λές είδες και τόν Αίσχύλο.
πού τούχε πλέξει στέφανον ό Στέφανος Στεφάνου;

Π.—'Αμμ' είδες, βρε ζωντόβολο, κι' έκείνον τόν 'Ορέστη,
και τό κορίτσι τού Διός, τήν 'Αθηνά τούτέστι,
έπου φορούσε κροκωτόν χιτώνα και χαχιμίδα,
καθώς τήν Δούγκαν, Φασουλή, τήν 'Αμερικανίδα;

—Είδα και τόν 'Αλάστορα, τό τρομερόν δαιμόνιον,
τόν είδα και τήν 'Αθηνά μ' έκείνο τό Γοργόνειον,

πού 'σχήκατε 'ψηλά 'ψηλά τό δούρο τό βαρύ
κι' έλάλησε γιά τούς θεμούς τού γέρου Ουδωρά.

Κι' έγινετο περί θεμών συζήτησις μεγάλη;
κι' ό Θεοτόκης έστρεψε κι' εκύτταξε τόν Ράλλη,
κι' έκείνος κρυφοκύτταξε τόν Κόντε-Θεοτόκη,
πού ρίχτηκε τού Ουδωρά και τόν καταδώκει.

Κι' όταν πού λές, ταμπελαντζ,
και τήν γλαυκοπίδ' 'Αθηνά
τήν άκουσα γιά τούς θεμούς με πείσμα νά περιάρη
και θυμωμένη νά κτυπή τό θετό της κοντάρι,
τότε κι' έμένα μ' έπιασαν προμάρας και σπασμοί
κι' έφέλλισ' από μέσο μου πώς οι κηφθοσομιά
δέν είναι μοναχά καίμιας και πόνος και σαράκι
τού γέρου Ουδωράκη.

Κι' άπ' τήν παληά τήν έποχη κι' έδώ και τόσα χρόνια,
πού δέν υπήρχαν κόμματα μ' έλλησις και με κορόνι,
μού φαίνεται γιά τούς θεμούς πώς είχανε τρεχάματα
θνητοί κι' άθάνατοι θεοί, πού δέν περνούν γαρμάτα.

Και τού Διός ή κύρη
με τό μακρύ τό δούρο,
πυροβολήσις και φοβερά
πέτομα μάς είπε σοφάρα.

Παιδες 'Ελλήνων κρατεροί
και θεμοφάγοι φλαγεροί,
πάντα ν' άκούτε τρεμόνες τού γέρου τό κορόνι,

ὅταν μὲ φρίκης μορφασμούς
σκιαμαχῆ γὰρ τοὺς θεσμούς
καὶ μὲς 'στὸ Παρλαμένο σκς καὶ 'στὸ γνεστό μπακλόνι.

Παῖδες Ἑλλήνων, σπεύσατε καὶ πάντες γρηγορεῖτε
ἀπὸ παραηρέτες
πῶς οἱ θεοὶ κ' εἰς Ἀτρεΐδων
ἀνάτορα θεμαίονται,
κ' εἰς παμπαλαίων τραγωθῶν
τὰ δράματ' ἀνακρεῖνται.

Κτυπάτε καὶ πατάσατε κρυφούς μηχανογράφους,
γὰρ τοὺς θεσμούς προσεύξαθε σὲ προπατόρων τάφους.
Μὲ τούτους σήμερα καὶ σεις θὰ ἴητε προκοπή,
γὰρ αὐτοὺς νὰ μὴ ἀφίνετε σάνδι σὲ γιγαπῆ,
κ' ἐγὼ σὰν πολιοῦχος σας ἐκ τῆς Ἀκκαδημίας
περιχαρῆς θὰ σὰς κυττώ
καὶ τῶν θεσμῶν θὰ χριεστῶ
τὰς Ξυλοτοκίμιας.

Ἄσειπτε προστάτις σας θὰ στέκομ' ἔδω πέρα,
καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ
γὰρ τὸ δικό σας τὸ καλὸ
νὰ μὴ μοῦ τὸν περᾶζετε τὸν γέρο μου πατέρρα.

Και ποῖος ὁ πατερας σου; τὴν ῥώτησ' ἔνκς φίλος...
κ' αὐτῆ, ποῦ τὴν ἐλάμπυρε τὸ χερί τοῦ Φειδία,
εἶπε μὲ τὸ γλυκύτατον κ' ἀμύροτον της χειλός.
ὁ Θεωδωρῆς, ποῦ μὰ φορὰ τὸν εἶχεν βγάλεν Δία.

Αὐτὸς μὲ ξαναγέννησε τῶν λόγων ὁ Κρονίων,
ποῦγε καὶ νοῦ καὶ κρίσι,
χωρὶς κενένας Ἡρακλῆος τὸ μέγα του κρανίον
σὲ δῶ νὰ τὸ χωρίσῃ.

Ἐπὶ ἡ γλαυκώπις ἴμιλινε σέκεινον ποῦ τὴν ῥώτησε,
κ' ὁ κόσμος ἐπευφήμησε καὶ τὴν ἐχειροκρότησε,
κ' ἔτριξαν τὰ καθίσματα κ' ἡ τοῦ θεάτρου στέγη,
καὶ τὴν Κασάνδραν ἦκουσα τὴν μάντιδα νὰ λέγῃ.

Ἀκούσατε, παρακαλῶ, κ' ἐμένα τὴν Κασάνδρα...
διάλυσι μριζόματι γὰρ τῆς Βουλῆς τὴν μάνδρα.
Θὰ δοῦν πολλὰ σαράβαλα
οἱ μετ' ὀλίγον χρόνοι,
καὶ θάγετε καὶ ντραβὰλα
μὲ τὸν Κολοκοτῶνι.

Πολλοὶ γὰρ τοῖτον θὰ μιλιοῦν.
ἴτε θὰ τοὺς φωνάζω,
κ' οἱ φοιτητὰ θὰ πηλαλοῦν
νὰ ἔρισκουν τὸν Βορναζό.

Ποῦ κακὸ θὰ γίνεταί
κ' ὁ Στρατηγὸς θὰ στήνεταί
πότε 'στὸν δρόμον τῆς Βουλῆς μὲ γέμ' του καὶ χαρὰ του,
πότε ἦψαλ' 'στὸ Σύνταγμα, κοντὰ στοῦ Ζαχαράτου.

Θὰ τρέχω γὰρ νὰ τὸν ἰδῶ,
μὰ θὰ τὸν πέρουν μερικὸι

καὶ θὰ τὸν πέρουν ἀπ' ἔδω
καὶ θὰ τὸν πέρουν ἀπ' ἐκεῖ.

Θὰ τρέγῃ 'στὴν ὁδὸν Βουλῆς ἀσθμαίνων καὶ φυσῶν,
κ' ὁ Στρατηγὸς θὰ βρίσκαται 'στὸν κῆπον τῶν Μουσῶν.
'Στὸ Σύνταγμα θὰ πηλαλῆ;
καταλαχανισμένος,
κ' αὐτὸς 'στὸν δρόμον τῆς Βουλῆς
θὰ βρίσκαται στυμμένος,
καὶ δὸς του μετακόμισι καὶ δὸς του λόγοι λαῶροι,
ποῦ μὰς στιγμῆς ἀνάπαυσι δὲν θὰ ἴμορῆση νάβῃ.

Καὶ θὰ σταλοῦν ἀναφοραὶ καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα,
κ' ὁ πάλαι γέροσ τοῦ Μωρηθ
θὰ βγάλῃ τότε τὴν βαρεῖα
τὴν περιεφραλαία,
καὶ μὲ πολέμου θούρια θὰ τρέξῃ νὰ τὴν βάλῃ
'στοῦ νέου γέροσ τοῦ Μωρηθ τὸ φαλακρὸ κεφάλι.

Κοράκια κροῦζον γύρω μου, πετοῦνε νυκτερίδες
καὶ κουκουβάγιας θρηνηδοῦν καὶ πλημμυροῦν ἀκρίδες,
κ' ἄλλα, καθὼς μοῦ φαίνεταί, θὰ βγοῦν ἐφημερίδες.

Τρίζουν καὶ κόκκιλα νεκρῶν γὰρ τὸν Κολοκοτῶνι
κ' ἴλουσι τοὺς σαλάβους τοὺς μεθὰ καὶ τοὺς ἀνκπερσοῦνε
τῆς νέας διαλύσεως ἡ πεσοφόρος φήμη,
κ' ἦχος γλυκὺς ἀκούεται ζουνοῦ καὶ καρπούζιας,
κ' ὄρη πολλὰ ζυγιάζονται νὰ πέσουν 'στὸ φορηθῆ,
τῆς φίλης ψευροκώστενικς κ' ἐρατεινῆς μουφλούζιας.

Ἀνάβουν κίκαλα Ρωμηῶν καὶ ξαναθαζῶν σίθες,
κ' εἰς ἐκλογὸν κατακλυσιμούς
τοῦ Θεωδωρῆος τοὺς θεσμούς
τοὺς πέρουν γὰρ σωσίδια καὶ νεροκολοκίθες.

Σφαζόμενον τῶρων θεῶνι
ἀνηγοῦν σὲ χασκαπιά,
κ' ὀλοφρονταί κ' ἐκεῖνοι,
ὅπου κτίζουνε γιγαπῆ.

Κατακλύμπουν τὰ ταμένη
τῆς ἐνδῶου καύτης γῆς,
καὶ 'στὸν Πειραιᾶ σημάκνει
σάλπιγξ νέας ἐκλογῆς,
κ' οἱ κλεινοὶ πρωτευσισάσιοι μὲ πικρίαν καὶ μὲ πόνοι
τὴν ἀνέλπιστον ζηλεύουν εὐτυχεῖν τῶν γειτόνων.

Ρήτορες ρητόρων τρίβουν τὴν κοιλιά μὲ κεραμίδα,
βλέπω κ' ἐλλειμμάτων πλῆτους,
βλέπω καὶ γυμνοὺς τοσοῦτους,
ποῦ τοὺς βλέπ' ἡ Μίς ἡ Δούγκην καὶ τοὺς ρίχνει μὲ γλαυκῶν.

Τέτοια κ' ἄλλα σὰν γαλιάνδρα,
Περικλέτο κοκμοκροῖ,
κ' ἡ προφήτις ἡ Κασάνδρα
πρὸς τὸ πλῆθος περελήρη.

Π.—Τὴν εἶδα ποῦ τὴν σκότωναν κ' εἶπα: θεὸς ἄγορῆστέν,
κ' εἶδα καὶ τὸν Θεωδωρον, πολιτικὸν Ὀρέστέν,

πού με διάλυσιν σκληρὰν ζητεῖ νὰ θανατώσῃ
τὴν Κλυταμνήστραν τὴν Βουλὴν, κ' ἔτσι νὰ μᾶς γλυτώσῃ.

Καὶ σὺν Ἐρινύς ὁ Ράλλης μὲ τὸ κατσάρῳ μαλλί
κυνήγῃ τὸν Κορδονίδῃ,
κ' ἔχει τὴν ἀνκβολὴ
'στὸ κεφάλι του γιὰ φίδι.

Ὁ Κορδόνικος τρομάζει
καὶ περίτρομος τινάζει
κράνος, σκούφιες, τρικαντῶ...
μὰ κ' ὁ Κόντις 'στὸ κοντὸ
πέρνει τὸν Κορδοναρέλο, καὶ στὰ χέρια του κρατεῖ
αὐτὸ μηχανοραφίσι, πού σὲ πάει ριπιτί.

Κ' ὁ Θεόδωρος μουγγρίζει φοβερὸς ἐκ τοῦ θυμοῦ
νέον μένος ἀνκτώ,
φύγετε μακρὰν ἔμοῦ,
Τισιφὼν κ' Ἄλκτω.

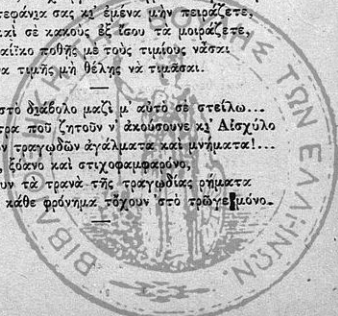
Κ' ἀντὶ νῆδρων Χοιφῶρων σκυθρωπύτατοι χοροὶ
πληθὸς ἐκ σκιδροφῶρων στὴν θυμέλῃν προχωρεῖ,
καὶ φωνάζει 'στὸν Ὀρέστην τῆς Κορδόνικς δυνατὰ:
χαίρε γαῖο ἐκδικητᾶ,

πού τὸν Ἄρειον τὸν Πάγον τὸν σκιδῶον συγκατεῖς
κ' Ἐυμενίδας κάνεις ὄλες τὰς ἀγρίας Ἐρινύς.

Φ.—Τὸν θυμασμὸν μου θέλησα νὰ τὸν δικτρανώσω
καὶ τὸν Αἰσχύλον ἔτρεξα κ' ἐγὼ νὰ στεφνώσω,
καὶ τοῦπα: μεγαλόστομη, πούνηκί μεγάλ' ἡ χάρις σου
κ' ἡ δόξα σου κ' ἡ τύχη σου,
καὶ φοβερό 'στὸν πόλεμο ἔβροντῶσε τὸ κοντάρι σου
καὶ στὴν εἰρήν' οἱ στίχοι σου,
δέξου στεφάνι ζήλευτὸ κ' ἔμοῦ τοῦ Φασουλῆ
καὶ μάθε μετὰ λύπης σου πὺς σ' ἐκτιμῶ πολὺ.

Κ' ἐκεῖνος μοῦ τὸ πέταξε, βρὲ Περικλῆ, στὴ μούρη
καὶ μοῦπε: πάστο, στιχοργέ τοῦ κάρρου καὶ γαῖδοῦρι.
Μέ τοῦτα τὰ στεφάνη σὰς κ' ἐμένα μὴν περᾶξτε,
καὶ σὲ κελούς κ' σὲ κακούς ἐξ ἴσου τὰ μοιράξτε,
κ' ἂν 'στὸ Ρωμαϊκοῦ ποθῆς μὲ τοὺς τιμίους νάσαι
ποτὲ μὲ στέφανη τιμῆς μὴ θέλῃς νὰ τιμᾶσαι.

Πάρτο προτὺ 'στὸ διάβλο καὶ μ' αὐτὸ σὲ στείλω...
γιὰ κῦττα μούτρα πού ζῆτον ν' ἀκούσουνε κ' Αἰσχύλο
καὶ νὰ στολιάουν τραγωδιῶν ἀγάλματ'α καὶ μνηματ'α!...
πάρτο σοῦ λέω, ζῶσιν καὶ στιχοφακρᾶσιν,
καὶ μὴτε πρέπουσιν τὰ τραγὰ τῆς τραγωδίας ῥήματ'α
γι' αὐτούς, πού κάθε φρόνημα τῶνον 'στὸ τῶνε μόνον.

Πάρτε τα πίσω γρήγορα... το λέω γιά καλό σας...
αράχνης μέσα στην ψυχή και μέσα 'στο μαυλό σας,
αράχνης ενδοκίτημα και πιάσ' Ακαθάρτεια,
γιά μαλλιαρούς χρειάζονται μόνον Βλακκομαζία.

Τρανή θεότης, ό κουταμάρα,
βίωσι παρτίτα την κεραλή,
και 'στη δική των κούρνιασε κάτσα,
πού 'μέρα νύκτα παρακαλεί.

Είς όρνιθνας όδηγήσε τους
καββάλ' άπάνω σε πετεινούς,
και μ' ένα μάτσο στεφάνωσε τους
άπό μαρούλια και μινιτανούς.

Δίνε τους γλώσσα, δίνε τους λίμικια,
δίνε τους όστρο πικνοτεινός,
κι' όλο με νέους ρυθμούς και ριμικια
κι' αυτό να σπάσουν γαιδοουρίο.

Ρωμίων θεότης, ό κουταμάρα,
δίνε τους ζύλα και πατερά,
κι' όλο γιά κάλπικια χέχουσι άντάρα
και να μη δίνουν γιά 'μας παρζ.

Σύ φλογίζε τους 'στα κερφνεάτα
κι' ό φλογιέρς των ν' άνάβη νύξ
γιά την μεγάλη Μακεδονία
και γιά Βουλγάρους έλευσιούς.

'Σαχ θεάτρά των να μίν άρμόζη
κνεάτα, πού λόγια τρανά λαλεί,
να βλέπουν μόνον τον καρκαζιόζη,
κι' αυτός γιά τούτους νάνκι πολύ.

Σύ θεότης, πού τό ρως σου θεμογόνο άνατέλλει,
δύζαζε τους βλακεντίους, και τό κάθε παιδαρέλι,
πού Πηγάσου τό φλογίζει και μαλλιαρωσίνης έρως,
να μουντζώνη τή μαμμά του,
κι' άπό τώρα κορδομένο να γυρίζη νάβρη μέρος,
γιά να στήση πάγκαλμά του.

Έλα σύ, τρανή θεότης,
πού κρησφαγετον ζητείε,
και τό γήρας κι' ή νεότης
σε καλούν γονυπετείε.

Σύ Βλακείκ, πού σε τούτους μαγκλοφούς περιζέ,
μαγαλοπερδες προχώρει,
κι' άπαξτε τής 'Αθηνάς
τήν άσπίδα και τό δόρυ.

Πολιούχος σύ να γίνης
τής 'Αθηνάς τών συγγρόνων,
και θεότης των να μείνις
μέχρι τέλους τών κίωων.

Σύ να λέγεται γλαυκοπίεις,
και τό θεό σου κοντάρι
νάνκι τρώμος τής Εύρώπης...
είθε, γένιοτο, μακάρι.

Τέτοια πού λέε, βρέ Περικλή, μού 'μίλησε με τόνον
ό ποιητής και μαχητής τών πάλαι Μακεθόνων,
κι' έγω γιά αυτά πού μούβλαβε καθόλου δέν έθίμωσα,
μα 'πέρα τό στεφάνι μου ζηνά και τόν έθίμωσα,
και μιλία του τό 'κάθισα με τρόπο 'στο κεφάλι
έκείνος μού τό 'πέταξε ντακαπό μες 'στη μούνη,
κι' άλλον άναβαλλόμενον άρχισε να μού φάλη,
έρε μού λέγ' είς κόρνιασε και μού'νιες ταμπουρί.

Μακράν μου, κουνιάδτε με τάνικη σου γελία,
μακράν μου, νόθα θρέμματα του ζεύδου και τής πλάνας,
δέν είναι γιά τή μούτρα σας οι Σοροκλίες κι' Αισχύλοι
κι' ένας χρειάζετα γιά σας πάλις Αριστοφάνης,
να φτόνη τής συγγρόνου σας παληρωθωπίεζε τό κλέη
και νέους καταπύγονας του δρόμου να σας λέη.

Γλώσσακ πατριούς, ίερα
και τών προγόνων θήκα,
τά σύμβολα τή λαμπρόη
και τής άπίερω νίκας,

ό,τι καλόν κι' άρμονικόν έβλάσθη' έδώ πέρα
τό κάνετε, ζωντόβολα, σαν την ιακή σας 'μέρα.

'Ετσι μού ζανκιμίλησε,
και προς χερσόν θύμων
τό στήθος του 'εξεγείλασε
με βίκιον θύμων.

Κι' όπως πού χρόνια άλλοτε, πού τών συρμών έταίρι
τήν 'Αντιγόνη έπαίξαν, ό Σοροκλίες έτέλα,
κι' έπήγε και μες έκανε σε μεζ' γωνιά καρτέρι
και μες έκοφομέσασε με μία μακνιάζη,
έτσι και τώρ' άντίκρισα 'μπροστά μου τόν Αισχύλο,
κι' έπασε μέσα 'στο σωρό
μ' ένα μεγάλο πατερό,
και γκαπ και γκαυπ μες έλυσε τους άφαλους 'στο ζύλο.

II.—Λοιπόν άφού 'δοικίμασε άρχαίοι σπηλιάρη
μολών λαβέ και σύγγρον, τών ζαγαρών ζαγάρι.

Και καμπόδια ποικιλίας, μ' άλλους λόγους άγγελίας.

Κονταντάλ, τούτέστι μέγα Σενιούχτιον
'στου Πειραιώς την πόλιν, πολιτισμού στοιχετον,
με κάμαρακις εξήντα, μαγειρικήν ζορτίαν,
είς του Καραϊσάκη την άνοικτην πλατείαν,
εξίστιον την θεαν και τέλειον καθ'όλα,
λάμπει τό κάθε σκευός κι' ή κάθε κατακόρυα,
κι' αυτό τό διεύθινα και νουναχός κι' χρίστος
ό κύριος Δεστοίνης, ό δρών και ρέχτης Κρηστος

'Εργαστίον άνθών και πτερών πού Παπαγιάνη
μέσα 'στην όδον 'Ερμού,
κι' ή κυρία του σερμού
τρέχουν άπ' αυτά να πάρουν, πού κανέναν δέν τή κάνει,
και κυτάζεις να στολίζου πολυπαίικια καπέλα
τάνθη του και τή περσό του, πούναι τλόγια, πούναι τρέλλα.

'Βγάκε κι' ή Μακεδονία, όρμηκ πατριωτικόν
'Αχιλλέως Καραβία μ' ένα όστρο έθνικόν.